

Arrest

nr. 223 278 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan zijn Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 201 434 van 21 maart 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn Somalische nationaliteit.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een origineel paspoort en een origineel identiteitskaart uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel en een foto van hemzelf met de Somalische minister van buitenlandse zaken.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn Somalische nationaliteit, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn werkelijk land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal, door zich enkel te baseren op algemene informatie met betrekking tot de uitgifte van Somalische documenten, de door hem bijgebrachte identiteitsdocumenten onvoldoende grondig en zorgvuldig heeft onderzocht.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. De Raad brengt vooreerst in herinnering dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde Somalische nationaliteit omdat (i) hij doelbewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, nadat hij reeds de Zweedse asielinstanties trachtte om de tuin te leiden, aangezien uit een vergelijking van zijn vingerafdrukken blijkt dat hij een andere identiteit heeft dan deze die hij aangeeft in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en hij met een Djiboutiaans paspoort op naam van A.H.M. via de Franse ambassade te Djibouti een visum voor de Schengenzone aangevraagd en verkregen heeft, (ii) zijn reisweg uit Ethiopië naar Zweden in vraag kan gesteld worden, (iii) zijn kennis over Somalische clans in Dirirdabe lacunair is en (iv) verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over diens beroep.

Vermits verzoekers verklaringen omtrent zijn Somalische nationaliteit over het geheel genomen niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd, kan de Raad verzoekers nationaliteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van een paspoort en een identiteitskaart uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel wetende dat in Somalië een archief en database ontbreekt en dus ook referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten waardoor zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten moeten baseren op de verklaringen van de aanvragers.

Verzoeker werpt voorts op dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de concrete werkwijze van de Somalische ambassade bij het afleveren van dergelijke documenten en geeft aan dat uit de contacten die zij heeft gehad met de Somalische ambassade te Brussel blijkt dat er wel degelijk een minutieus onderzoek van de beweerde afkomst van de aanvrager wordt gedaan.

De Raad stelt vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker poneert, de commissaris-generaal wel degelijk onderzoek gevoerd heeft naar de uitreikingsprocedure van (identiteits)documenten. Uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 9 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat "In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn." (pagina 10-11). Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van verzoeker kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de

persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

De loutere bewering dat uit de contacten die verzoeker met de Somalische ambassade te Brussel heeft gehad, wel degelijk blijkt dat er een minutieus onderzoek wordt gedaan naar de beweerde afkomst van de aanvrager, vermag bovenstaande objectieve informatie niet in een ander daglicht te stellen. Evenmin brengt verzoeker informatie bij waaruit kan worden nagegaan op basis van welke verklaringen de Somalische ambassade in Brussel heeft besloten heeft dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit de regio van herkomst waarvan hij beweert afkomstig te zijn.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Verzoeker verwijst naar het arrest “Singh t. België” van het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. De Raad merkt op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan in casu slechts vaststellen, gelet op het bovenstaande, dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad de door verzoeker neergelegde documenten weldegelijk heeft onderzocht, doch dat omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde dient te worden ontzegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing steunt op Cedoca informatie over de waarde van de Somalische paspoorten afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel van 2016. Zij voegt daar aan tot dat die informatie van 2016, steunt op een gesprek met de Somalische consul van 2012, zodat dient vastgesteld te worden dat de informatie gedateerd is. Voorts wijst zij erop dat de beoordeling van deze documenten moet steunen op een individueel onderzoek en niet op algemene informatie. Daarnaast argumenteert verzoekende partij dat zij ook een brief mee heeft van de Somalische ambassade waaruit blijkt op welke wijze de ambassade te Brussel documenten toekent. Verzoekende partij meent dat indien zij de consul van de ambassade aan de lijn krijgt, het voor het CGVS nog veel eenvoudiger moet zijn om individuele informatie te vergaren of een individueel onderzoek te doen door de ambassade te contacteren. Verzoekende partij stelt nog dat het onderzoek moet voldoen aan hetgeen in het arrest *Singh* is gesteld.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing steunt op Cedoca informatie over de waarde van de Somalische paspoorten afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel van 2016, en dat die informatie van 2016, steunt op een gesprek met de Somalische consul van 2012, zodat dient vastgesteld te worden dat de informatie gedateerd is, merkt de Raad op dat verzoekende partij zelf geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat deze informatie niet meer actueel of correct zou zijn.

Voorts wijst zij erop dat de beoordeling van haar documenten moet steunen op een individueel onderzoek en niet op algemene informatie. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “*Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal, door zich enkel te baseren op algemene informatie met betrekking tot de uitgifte van Somalische documenten, de door hem bijgebrachte identiteitsdocumenten onvoldoende grondig en zorgvuldig heeft onderzocht.*

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. De Raad brengt vooreerst in herinnering dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde Somalische nationaliteit omdat (i) hij doelbewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, nadat hij reeds de Zweedse asielinstanties trachtte om de tuin te leiden, aangezien uit een vergelijking van zijn vingerafdrukken blijkt dat hij een andere identiteit heeft dan deze die hij aangeeft in kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en hij met een Djiboutiaans paspoort op naam van A.H.M. via de Franse ambassade te Djibouti een visum voor de Schengenzone aangevraagd en verkregen heeft, (ii) zijn reisweg uit Ethiopië naar Zweden in vraag kan gesteld worden, (iii) zijn kennis over Somalische clans in Dirirdabe lacunair is en (iv) verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over diens beroep.

Vermits verzoekers verklaringen omtrent zijn Somalische nationaliteit over het geheel genomen niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd, kan de Raad verzoekers nationaliteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van een paspoort en een identiteitskaart uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel wetende dat in Somalië een archief en database ontbreekt en dus ook referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten waardoor zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten moeten baseren op de verklaringen van de aanvragers.”

Via een aanvullende nota heeft verzoekende partij een brief van de Somalische ambassade te Brussel overgemaakt waaruit zou blijken op welke wijze de ambassade te Brussel documenten zou toekennen/afleveren. De Raad merkt op dat uit deze brief blijkt dat de Somalische ambassade te Brussel zich voor het uitreiken van documenten baseert op de verklaringen van de aanvragers, maar niet op basis van welke verklaringen dit exact zou gebeuren. Uit deze brief blijkt verder niet dat de Somalische ambassade te Brussel documenten zou afleveren op basis van Somalische officiële documenten.

Waar verzoekende partij stelt dat het onderzoek moet voldoen aan hetgeen in het arrest *Singh* is gesteld, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “*Verzoeker verwijst*

naar het arrest “Singh t. België” van het EHRM van 2 oktober 2012, nr. 33210/11, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd. De Raad merkt op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan in casu slechts vaststellen, gelet op het bovenstaande, dat de commissaris-generaal en vervolgens de Raad de door verzoeker neergelegde documenten weldegelijk heeft onderzocht, doch dat omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde dient te worden ontzegd.”

Met de algemene opmerking dat indien verzoekende partij de consul van de ambassade aan de lijn krijgt, het voor het CGVS nog veel eenvoudiger moet zijn om individuele informatie te vergaren of een individueel onderzoek te doen door de ambassade te contacteren, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekende partij er aan voorbij gaat dat niet getwijfeld wordt aan zijn Djiboutiaanse nationaliteit : “Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de bevindingen over zijn identiteit en nationaliteit te minimaliseren door aan te voeren dat hij zijn visum heeft verkregen via een smokkelaar, en niet weet hoe en op basis van welke documenten dit visum precies verkregen werd, waardoor het mogelijk is dat hij een Schengenvisum heeft verkregen zonder een ‘valabel’ paspoort te tonen. De Raad merkt op dat dit een loutere herhaling betreft van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker gaat er echter aan voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen en die van zijn broer volstrekt ongeloofwaardig zijn. De Franse ambassade te Djibouti, alvorens een Schengenvisum uit te reiken, verwacht immers dat verzoeker zich persoonlijk met een geldig paspoort bij hen zou aanbieden. Bovendien heeft de Franse ambassade op basis van dit paspoort een visum uitgereikt aan verzoeker, zodat kan worden aangenomen dat dit paspoort geldig was en verzoeker daadwerkelijk de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Verzoekers verweer hieromtrent kan aldus niet dienstig worden aanvaard.” (eerste verzoek arrest RvV nr 201 434 van 21 maart 2018.) Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS